**Núm. 184** Juliol de 2014 **laburxa.cat**

la Burxa

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 3

## Per què volem reconstruir Can Vies?

L'assemblea del centre social i les cinc comissions de treball que s'han constituït volen fer de la reconstrucció un procés col·lectiu que, més enllà de recuperar l'espai físic, representi un nou impuls per a l'autoorganització a Sants.

Pàg. 4

## 3r aniversari de Can Batlló amb nous projectes

Aquest mes de juny Can Batlló ha celebrat el seu tercer aniversari, que ha girat entorn dels espais del bar, la biblioteca i l'auditori de la nau Bloc Onze, on tenen seu el nou Espai d'Arts, el Laboratori d'Audiovisuals, el Rocòdrom d'escalada i un espai d'entrenament físic. També hi ha sales polivalents per tallers trimestrals gratuïts i exposicions temporals.

Pàg. 12

## Aquí no hi ha papallones

Sobreviure a Terezin.



# De la Marca Barcelona a la ciutat comuna

La petjada de la Marca Barcelona – la del monocultiu del turisme, l'aparador i el marketing, i l'atracció d'inversions a costa del creixement de l'empobriment i les desigualtats – s'estén i envaeix cada vegada més barris i espais de la ciutat i de les nostres vides, tot i que també són moltes les alternatives i projectes per construir una ciutat cooperativa, basada en el suport mutu, la cooperació social i la resolució col·lectiva de necessitats. En aquest número us parlarem del model marca Barcelona per, en la propera Burxa, presentar algunes de les experiències que ens fan avançar cap a la ciutat comuna.

Pàgs. 6-8

EDITORIAL

# Sants, territori antifeixista

**La Burxa, Sants**

Quan parlem de feixisme a Sants no ho fem exclusivament per referir-nos als fets que han ocorregut amb més o menys virulència pel 12 d'octubre, sinó que ho fem amb la mirada clavada al dia a dia, a la quotidianitat del barri. Però sobretot, quan parlem de feixisme a Sants és per ressaltar i posar de manifest el caràcter antifeixista del barri.

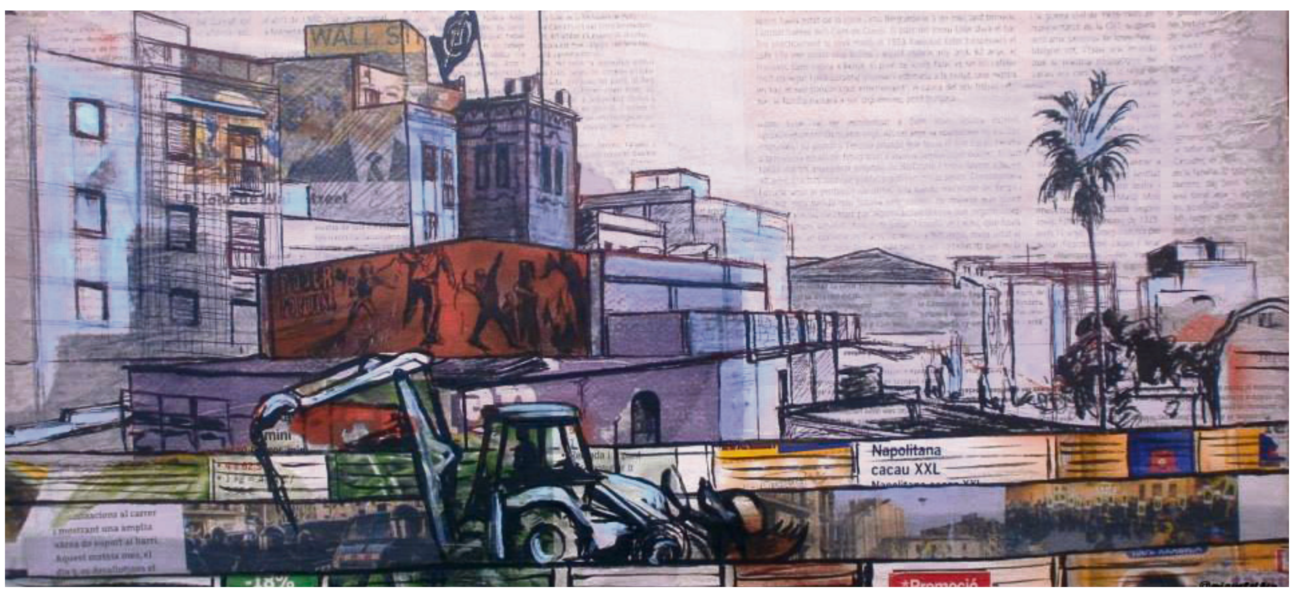
Un grupuscle nazi anomenat Frente por España va convocar una manifestació a Sants pel dia 21 de juny sota el lema "Fuera antifascistas de nuestra ciudad". Davant d'això, els veïns i veïnes de Sants no es van quedar de braços creuats i des de Can Vies es van organitzar unes jornades pel mateix dia 21 amb una clara consigna: "Reconstruïm els barris, destruïm el feixisme". Un cop més, la unitat ciutadana va fer una demostració de força i el departament d'Interior va desautoritzar la manifestació feixista a Sants. Tot això durant el mateix cap de setmana en què els membres del Casal Tramuntana, centre de trobada i reclutament feixista ubicat al Clot Camp de l'Arpa, abandonaven el seu local gràcies a la pressió veïnal.

No oblidem que juntes som més fortes i que si ens ho proposem aconseguim victòries com aquestes, però no oblidem tampoc que en el darrer mes quatre companys han patit agressions feixistes al barri de Sants, i això no és un fet aïllat. També les parets del barri, com les del CSA Can Vies o el Casal Independentista Jaume Compte, han estat embrutades per consignes feixistes que ràpidament han estat eliminades gràcies a l'art col·lectiu.

Així que no baixem la guàrdia i reivindiquem més que mai el nostre esperit antifeixista portant-lo a la pràctica dia a dia. El motor que ens empeny a reconstruir Can Vies, i a reconstituir comunitat, és el que ens dóna la força per aturar el feixisme. Recordem, feixisme, ni a Sants ni enlloc.

ALTAVEU

# *Can Vies: La raó de la força a la Barcelona policial*




**Argelaga**

Quan la força de la raó és avassallada per la raó de la força, ningú pot parlar de llei ni de dret. En aquesta situació la llei és arbitrària i la seva aplicació no es desprèn d'un Estat de dret, sinó d'un Estat d'abús on la violència monopolitzada pel govern està al servei d'interessos privilegiats. En aquest cas la resistència a l'abús és legítima; és més, el dret a resistir i defensar-se és l'únic dret de debò. Per tant, des del punt de vista de la llibertat, la dignitat i la raó —les veritables fonts del dret— la protesta contra l'enderroc de l'espai ocupat i autogestionat Can Vies, al barri de Sants, no pot estar més justificada. La seva demolició no ha estat un pretexte per la violència intolerable de minories itinerants que "se n'aprofiten del malestar", tal com diuen les autoritats (i el sindicat de Mossos de UGT): simplement ha estat una mostra de la barbàrie institucional, gratuïta i salvatge, tal com acostuma a ser.

La metròpolis anomenada Barcelona no és un ampli assentament organitzat per una comunitat d'habitants com quan es va fundar; tampoc és una ciutat industrial plena de treballadors fabrils com era abans; l'amuntegament barceloní és només un espai obert i pacífic de consumidors, on tot moviment humà ha de ser regulat i controlat per tal de garantir la seva transparència i la seva funció. Qui mana a Barcelona no són els veïns, sinó una casta política i financera, vertical i autoritària, paràsita i usurpadora, que fa de la gestió urbana el seu mode privilegiat de vida. El que compta per als dirigents és la "marca Barcelona", és a dir, que el municipi doni una imatge polida i tranquil·la, com la d'un centre comercial o un parc temàtic, bona per als negocis, les compres, l'oci mercantilitzat i el turisme. Resulta evident que l'espectacle d'una Barcelona consumible per hores necessita un espai sense contradiccions ni ambigüitats, completament sotmès i a l'abast del comprador.

El nou model urbà no pot permetre l'existència d'espais realment públics, sense mediacions ni barreres, i menys encara de llocs gestionats horitzontalment: tot ha de funcionar com un escenari jerarquitzat i monitoritzat, on tecnologies, ordenances, mobiliari urbà i urbanisme estan al servei dels dirigents espoliadors. L'exercici de la autoritat en aquestes condicions és fonamentalment policial; en aquest estadi, la política es confon amb la repressió: gestió, vigilància i ordre són la mateixa cosa, per la qual cosa, el govern s'exerceix per damunt de tot des de la conselleria d'ordre públic. La política és aleshores, no pas assumpte de polítics, sinó de les implacables forces de seguretat. Tots els problemes polítics i socials que aquest model aberrant de ciutat constantment provoca mai no seran reconeguts com a tals, ja que la població no té cap dret a queixar-se del millor dels mons. La única resposta del poder dominant segregador de la decisió popular és la violència.

És clar que en el tema de Can Vies, les autoritats municipals mai no van tenir la intenció d'oferir alternatives que se'n sortiren del circuit burocràtic oficial, i que tota trobada s'abocava a la manipulació i la mentida, perquè en proposar un espai tutelat inacceptable el que volien realment era suprimir aquest espai lliure. El dispositiu policial desproporcionat per fer efectiu el desallotjament ho demostra. No comptaven ni amb l'ajut d'altres col•lectius ni amb el recolzament veïnal del centre. Tampoc s'esperarien la solidaritat d'altres barris, tal com va succeir a la matinada. Per això les forces de l'ordre injust van ser inicialment sorpreses. On era el canó ultrasònic i per què no es van llençar de seguida projectils viscoelàstics? Això es preguntava el representant del sindicat policial SMT-CCOO, doncs cal dir que la repressió és un treball de mercenaris assalariats regulat per conveni i bales FOAM, i el que interessa els sindicats és fer-lo a fons i sense cap risc. La resposta tothom l'ha vista. Ocupació quasi militar del barri, violència policial indiscriminada, detinguts i ferits...

Tot l'esforç mediàtic de l'alcalde Trias, el conseller d'ordre públic Espadaler i el regidor del districte Sants-Montjuïc Jordi Martí, ha estat dirigit, primer, a defensar l'acció violenta de la policia, "defensora del dret de propietat" i "executora d'una sentencia ferma del Tribunal Suprem". De fet, no s'han explicat massa: "malament aniríem si la policia s'hagués de justificar" (Espadaler), "les forces de seguretat tenen raó. Quan els Mossos actuen és per alguna cosa" (Trias). Segon, l'esforç també s'encaminava a presentar les protestes com a l'obra de grups violents infiltrats, amb la idea de dividir la protesta entre pacífics i radicals "anti-sistema", per tal de "trobar fórmules de consens" amb els uns i d'apallissar i engarjolar els altres. És una vella tàctica política que es treu a relluir quan la força no ha donat tot el resultat desitjat. La demagògia dirigent fa fàstic però és la que és. No culpem a les autoritats de falta de subtilesa, quan només manquen d'escrúpols!

Bé doncs, no estem davant d'un fet inusual aïllat, dins d'un marc democràtic perfecte, on tothom té cabuda i possibilitats. En realitat la iniquitat de les autoritats i la brutalitat de les forces policials seran cada vegada més habituals si la població no es resigna a fer el que li manen. Perquè ella no té mai raó, no és sobirana, ja que no té força, o millor dit, no té el monopoli de la força que la llei de la dominació atorga als governants. El domini total del Capital exigeix un tipus d'espai urbà gestionat com una empresa i amansat com una presó. Dins d'aquest espai no caben maneres de fer assembleàries, ni formes de viure al marge de l'economia de mercat. Allí, el marc no pot ser més autoritari, i la política no es distingeix del control social. En un món orientat cap al totalitarisme, la gestió política és repressió.

Can Vies era una pedra a la sabata del poder a Barcelona. Sembla que aquest cop no se l'ha pogut treure amb facilitat. La resistència a l'enderroc ha estat exemplar en molts aspectes, prova que hi ha gent que no s'adapta al comportament esclau que li demanen. Això es motiu de joia. I com que de pedres no n'hi ha de faltar (avui mateix hi ha un munt de concentracions), confiem en un futur proper tenir-ne molts altres! La lluita continua!

MICRO OBERT ★ Envia'ns el teu escrit a *laburxa@gmail.com*

# *Podem? Ui, ui...mama, por!*

**Amadeus, Sants**

No ho sé, però tinc el pressentiment de veure una certa similitud entre el PSOE de l'any 77 i PODEM. L'aparell de l'Estat pot estar darrere de PODEM i que, davant la por que entre el PPSOE no arribin a tenir majoria absoluta, manipulin una esquerra més dura per enganyar de nou al poble, tal com van fer amb el PSOE. Una vegada el PSOE, convertit en cadàver polític, ja no els interessa i per tant han de parar com sigui la possibilitat que l'esquerra revolucionària i de classe tingui una important pujada i començar un nou bipartidisme.

La promoció mediàtica de Pablo Iglesias és una mica més que sospitosa: tertúlies per a molts canals de TV, ràdio, etc. Em recorda aquell advocat laboralista, anomenat Felipe González que a l'any 1.972 va arribar a la executiva PSOE i al 1974 en el famós congrés de Suresnes a secretari general.

Una vegada proclamat secretari general, va estar donant voltes per Espanya, acompanyat per un tal Alfonso Guerra sense patir ni una sola detenció. Vull fer memòria que al 1974 el franquisme va assassinar a Salvador Puig Antic i un hongarès i al 1975, dos mesos abans de la mort del nan assassí, van ser afusellats cinc persones mes. Dic això per a recordar que el franquisme continuava viu, i per desgràcia nostra, ha reaparegut de nou, o igual no va morir mai, i ens van deixar somiar.

He sentit aquets dies que PODEM té unes certes veus crítiques pel personalisme de Pablo Iglesias a l'hora de prendre decisions. Quan Felipe González arribà a secretari general del PSOE ràpidament va proposar abandonar el marxisme i, al no obtenir la majoria, amenaçava en presentar la dimissió abandonant la reunió. Al cap d'uns dies hi hagué una nova reunió i s'aprovà l'abandonament definitiu del marxisme. El final del Felipisme ja el coneixem, i les últimes respostes també: " SI España necesita una coalición PP-PSOE se hace".

Un crowdfunding vol recaptar 70.000 euros per a la reconstrucció i les represssaliades

# Per què volem reconstruir Can Vies?



Veïnes i veïns del barri reconstrueixen el Centre Social Can Vies CAN VIES




**Elba Mansilla, Assemblea Reconstruïm Can Vies, Sants**

Ja fa un mes que es va aconseguir aturar el desallotjament i l'enderroc del Centre Social Can Vies. Des d'aleshores, des de l'assemblea oberta del centre social i les cinc comissions de treball que s'hi han constituït, i des de l'heterogènia xarxa d'afinitats que composen l'Assemblea de Barri de Sants s'està treballant per tirar endavant la reconstrucció. Un procés col·lectiu que, més enllà de recuperar l'espai físic i afrontar les despeses judicials derivades de la setmana de mobilitzacions, vol impulsar l'autoorganització a Sants.

**Pensar allò comú**

Com relata el vídeo de presentació del mecenatge col·lectiu per finançar la reconstrucció de Can Vies, el que ha passat, a Sants té "aires de Gamonal", el barri burgalès que es va aixecar per aturar l'execució d'un projecte urbanístic impopular, i "brises del 15m", perquè ha recollit la ràbia i la frustració de la gent i l'ha convertida en mobilitzacions popular a peu de carrer que s'ha escampat per tot arreu. I tot plegat ha estat un procés detonat per "l'espurna encesa d'una excavadora" que, passat un mes, està cristal·litzant en un esforç col·lectiu per pensar el barri. La reconstrucció planteja, d'una banda, la possibilitat d'aturar i intervenir sobre el pla urbanístic del cobriment de les vies, que ha estat des de l'inici molt controvertit, i que ha topat en tot moment amb l'oposició dels i les veïnes, que en defensaven el soterrament. De l'altra, recuperar Can Vies significa defensar un bé comú urbà, un equipament públic gestionat per la comunitat mateixa. Un espai d'autonomia que dóna sostre a diversos col·lectius polítics, socials i culturals del barri, on no només trobem un lloc físic on trobar-nos i desenvolupar la nostra activitat regular, sinó que forma part de la xarxa física i relacional de la ciutat des d'on es defensa i difon quotidianament l'autogestió, i es construeix poder popular.

Haver guanyat aquesta batalla representa, a més, una oportunitat per renovar i injectar energies a l'assemblea del centre social. Entre tots i totes s'ha de dissenyar el nou espai i pensar els usos que s'hi vol donar. Tal com es manifesta al web de la reconstrucció, es vol posar especial èmfasi en el procés, per acollir i acompanyar a les noves incorporacions i posar-les en contacte amb la xarxa de col·lectius que hi ha a Sants; i alhora, transmetre i compartir la informació i els coneixements per aprendre i créixer juntes, engruixint i enfortint l'autoorganització al barri.

**Què s'ha de reconstruir?**

El 31 de maig es va posar en marxa la campanya #RefemCanVies, per recaptar fons per tornar a posar en funcionament el centre social. Les obres avancen a bon ritme: ja s'ha retirat completament la runa, s'ha habilitat una plaça on s'hi fan activitats i es celebren les assemblees plenàries i de les comissions de treball, i s'ha assegurat la part de l'edifici que està pendent de reformar. L'objectiu del crowdfunding és recaptar 70.000 euros, dels quals 30.000 aniran destinats a recolzar a les 67 persones que van ser detingudes durant la setmana de mobilitzacions i que han de fer front a quantioses despeses judicials. Reconstruir Can Vies no és només recompondre l'espai físic, tornar a posar en marxa el centre social, sinó també, i sobre tot, fer costat a totes les persones represaliades.

Es poden fer aportacions econòmiques a la mida de totes les butxaques, tot i que la millor forma de donar-hi suport és difonent la campanya per les xarxes socials, analògiques i digitals. També s'hi pot col·laborar generant material gràfic, redactant articles o editant vídeos. Alguns col·lectius han fet la seva aportació en espècies, oferint un dinar per a dues persones, un taller de seguretat a Internet o una actuació musical, com a recompensa. Assolir l'objectiu de finançament és, sens dubte, un repte col·lectiu. Durant els primers 11 dies s'ha recaptat el 25% del total, així que es necessitarà que tots els nodes de la xarxa d'afinitats i afectes de Can Vies, comparteixin i repiulin la campanya, per estendre el virus solidari de l'autogestió.

*www.reconstruim.canvies.org*
*www.canvies.barrisants.org*

# El primer trienni del Can Batlló comunitari ja acaricia el carrer Parcerisa

**Dani Martinez, La Bordeta**

Aquest juny de 2014 ha sigut el del tercer aniversari de l'entrada de la ciutadania a Can Batlló. Dins els actes hi va haver un col·loqui —tant retrospectiu com amb perspectiva-— sobre el recinte i la gestió comunitària, a què hi van assistir 40 persones —no només de Sants, sinó també algunes procedents de Gràcia, l'Eixample i el Poblenou—. Durant la introducció, tres militants van explicar l'organització assembleària de les vintena de comissions existents, la diversitat d'activitats promogudes cada setmana, es va destacar la sinergia veïnal per haver fet ja tangible algunes de les reivindicacions i reiterar-ne d'altres respecte més zona verda i naus (inclosa la central, de 27.000 m2), i es va visualitzar a un plànol tant l'estat actual del recinte com el futur reivindicatiu —amb l'obertura d'un nou vial verd per vianants des del carrer Toledo fins a la Gran Via—, i el trasllat del parking de vehicles al carrer Parcerisa.

L'agenda del tercer aniversari va comptar amb la inauguració de la primera planta a sobre del bar, de la biblioteca i de l'auditori de la nau Bloc Onze dels 750m2. Allà hi tenen seu permanent el nou Espai d'Arts, el Laboratori d'Audiovisuals, el Rocòdrom d'escalada, i un espai d'entrenament físic; però també hi ha altres sales polivalents per tallers trimestrals gratuïts i exposicions temporals —com la "Construint el comú" feta per la comissió d'Arts pel tercer aniversari—. El darrer element arquitectònic previst a afegir és un ascensor.

Però no tot al nou Can Batlló revitalitzat per gent de tota edat hi és dins l'espai original del Bloc Onze conquerit el 2011. La resta de la nau al llarg del carrer 11 de juny consta de tallers d'oficis oberts tres matins a la setmana, una impremta, el més important arxiu a Catalunya de documentació de moviments socials, l'espai de reflexió i creació contemporània Zona Onze, i un taller de cervesa artesanal. El pròxim pas serà ja a tocar del carrer Parcerisa, amb 250m2 de nous horts i jardins, i dins la nau Bloc 9, amb un espai d'arts escèniques, i un altre d'infantil.



Grans i petits construint el comú de Sants — CAN BATLLÓ

# Por, soledat, ansietat, paràlisi...

**Josep Grau "Pepito", La Bordeta**

Els temps perduts, el futur, els diners, les companyes, la família, la feina, els amics, la inseguretat, l'autoestima; la meva vida en mans d'uns altres. No, no som víctimes de la repressió, ni nosaltres ni ningú. La repressió colpeja a aquells que lluiten, és quelcom que assumim pel fet d'intentar transformar el món. Però això no significa que no ens afecti, que no pensem en totes aquestes coses... És per això que ha de ser un eix principal el suport a les detingudes, perquè no és el mateix afrontar el procés vital que suposa veure'ns soles davant d'aquells que defensen els interessos dels poder a enfortint-nos amb la companyia i amor dels veïns, de les companyes, dels familiars...

A dia d'avui continua havent una persona presa a causa de la revolta de Sants; l'Ivan portarà més d'un mes, quan surti aquesta Burxa, empresonat sense ni tan sols haver sigut jutjat. Li demanen 10.000 euros de fiança a una persona sense capacitat econòmica per afrontar el procés de comprar-li a l'Estat la pròpia llibertat.

> Des del CSA Can Vies s'ha obert un Verkami per tal de finançar tant la reconstrucció com el suport a les detingudes.

Davant d'això, des de la comissió antirepressiva de l'Assemblea de Barri i Rereguarda es treballa per rebaixar aquesta suma de diners per tal de poder pagar-la.

En un altre ordre de coses fa uns dies celebràvem la sortida de presó d'en Sergi, casteller de Barcelona, després de passar-se 23 dies en presó preventiva. En ambdós casos s'ha de dir que la jutgessa que va portar a presó aquests dos joves és una feixista, no entenent aquest concepte com a un simple insult, sinó com una definició política que s'explicita en el seu currículum en quant a la repressió als moviments socials.

La resta de processos judicials oberts arrel de l'efecte Can Vies seguiran el seu camí, i esperem notícies al respecte quan comencin a arribar les dates de judici i les peticions fiscals. De moment una part dels processos els estan portant Rereguarda en Moviment (que disposa d'un compte obert per fer aportacions), Alerta Solidària amb els detinguts que pertanyen o són propers a l'Esquerra Independentista, i Acció Llibertària de Sants amb dos detinguts. Cal recordar que des del CSA Can Vies s'ha obert un Verkami per tal de finançar tant la reconstrucció com el suport a les detingudes.

> 17 de juny agents de paisà van detenir a un veí del barri, company d'Acció Llibertària i de la CNT.

En aquest context cal recordar també que dimarts 17 de juny agents de paisà van detenir a un veí del barri, company d'Acció Llibertària i de la CNT, conjuntament amb un altre company de la ciutat de Badalona, acusats pels fets de la manifestació anticapitalista de l'1 de maig. Una manifestació de 200 persones que va recórrer el barri sota la intensa pluja per tal de demanar-ne la llibertat. En aquests moments aquest procés judicial s'acaba d'arxivar.

Només els que són còmplices de l'espoli de l'Estat i del Capital en les nostres vides —o els que tenen tanta por que no poden assumir la gran tasca que suposa aspirar al procés revolucionari— poden emetre condemnes a la violència dels qui es defensen dels atacs i la misèria que dia a dia veiem créixer al nostre voltant. Desnonaments, acomiadaments, retallades en educació i salut. Si no ara, quan? Tot el suport cap a les detingudes per lluitar.

# Publicacions autogestionades per la dissidència sexual

El 27 de juny va tenir lloc la jornada "Publicacions, autogestió i dissidència sexual" a Can Batlló, organitzada per La Fondona (el fons de documentació feminista, LGTBI i Queer ubicat a Can Batlló), Transfeminismos i activistes feministes independents en motiu del Dia Internacional de l'Alliberament LGTBI.

**Redacció, Sants**

Durant la jornada, més de 300 persones van omplir l'auditori de Can Batlló, que estava a rebentar. Les organitzadores van voler posar de relleu la importància dels fanzines i altres publicacions autogestionades per ser un mitjà d'expressió personal i suposar una ruptura entre la divisió publico-privada, un canal per donar sortida a la creativitat i fomentar la cultura de "fes-t'ho tu mateixa". Al cap i a la fi, un focus de resistència cultural i política que trenca amb les dinàmiques institucionalitzades i economicistes del capitalisme.

Durant la tarda es va presentar la revista Eskándalo Púbico – Artilleria para trasnochadxs (transfeminisme queer des de Granada), les històries de I visqueren felices (relats de lesbianes, raretes i desviades amb final feliç), Bulbasaur (fanzine feminista), Històries mai contades (fanzine per un 23 d'abril transfeminista), Mandrágora (publicació feminista antipsiquiàtrica), Chavalas Zine (exposició de fanzines de dones de Saragossa) i L'abordatge (fanzine del Brot Bord). També es va poder gaudir del Gili-Hop transfeminista de Boca de Baba, l'espectacle "En las fiestas queer" de Z&Co i la música de In-DeCiSioN.

Fent repàs a la història dels fanzines relacionats amb el feminisme i la dissidència sexual, un referent imprescindible és el Riot Grrrl, un moviment underground i feminista que va sorgir a principis dels 90 a Estats Units, creant una resistència cultural en la que s'incorporaren activitats subversives diàries com la creació d'art, pel·lícules, publicacions i música com a part d'aquest activisme feminista i d'alliberament sexual. En totes aquestes expressions artístiques es parla en primera persona sobre l'experiència de créixer en el context de la societat patriarcal, l'heteronorma, la sexualitat, l'autogestió, etc.

Les publicacions que es van presentar a Can Batlló segueixen aquest llegat i ho fan de forma diversa, tractant qüestions com el transfeminisme i la teoria i moviment queer, el lesbianisme, la dissidència sexual, la subversió a les tradicions heteropatriarcals, etc. Recollint les paraules de les organitzadores: "Rescatar la diversitat geogràfica i política, donar cabuda a la polifonia de veus i estratègies".

OPINIÓ

## Donar veu a la memòria

**Sandra Gonzalez Baena i Marta Gonzalez Prieta, Sants**

Som unes alumnes de primer d'ESO de l'Institut Lluís Vives. Abans de començar a fer l'assignatura optativa de teatre a l'institut, una de nosaltres, la Marta, ja n'havia fet anteriorment tres anys al Centre Catòlic de Sants. La Sandra, en canvi, no n'havia fet mai i li feia molta il·lusió viure aquesta nova experiència; així que va canviar la matèria optativa que li havien assignat per la de teatre de la memòria històrica.

El primer dia estàvem nervioses, però alhora entusiasmades perquè era una nova vivència.

Quan ens van explicar que havíem d'aprendre de memòria els papers dels personatges del guió que ens havien atorgat vam creure que seria molt difícil fer aquesta tasca i per això ens ho vam preparar molt, tot i que no vam obtenir tots els personatges que desitjàvem representar.

A mesura que va anar passant el temps, cada vegada ens posàvem més a la pell dels personatges que interpretàvem, i ens fèiem conscients de les injustícies (nazisme) que hi havia en aquella època.

Quan faltava menys d'una setmana per començar la representació estàvem insegures perquè pensàvem que ens col·lapsaríem i que faríem el ridícul davant del públic. Vam fer assajos extres i vam estudiar més a casa perquè al públic els hi arribés satisfactòriament el missatge que volíem transmetre; és a dir, que no es torni a cometre l'error que ha quedat reflectit al llarg de la història.

Durant el darrer assaig, el dia abans de fer l'actuació, l'Elisenda Cartañà, la nostra professora de teatre, ens va recomanar que abans d'anar a dormir féssim una recopilació de tot el guió (frases que havíem de dir, moviments, posicions, atretzo, acotacions...) perquè se'ns quedés gravat a la ment i ens ajudés a relaxar-nos i a sentir-nos més segures de nosaltres mateixes.

El dia que anàvem a representar "Aquí no hi ha papallones: Sobreviure a Terezín" (18 de juny) tot donant veu a la memòria, estàvem molt nervioses, ja que venien els nostres familiars —en especial els cosins de la Sandra: Lucía i Rubén, perquè en qualsevol moment que els mirava, tot i que estiguessin representant tristesa, li feien riure i per tant no els va mirar—.

A les quatre de la tarda, vam anar a fer un "passe" —assaig sense el vestuari assignat i amb l'atretzo imprescindible, tant sols repassant el guió—.

Vam tenir una hora aproximadament de descans, en què vam anar a berenar i a fer una passejada tot parlant amb els amics i amigues.

A dos quarts de set, vam tornar a les grades, el lloc on anàvem a actuar, ens vam preparar, vestint-nos de jueves i maquillant-nos —tant sols la Marta perquè la Sandra considerava que era innecessari i a més la seva mare no li autoritzava. A diferència d'ella, la Marta si que es va maquillar perquè els seus pares ho van veure adient i imprescindible—.

Quan faltaven uns segons per sortir a escena, estàvem impacients i emocionades per començar.

A l'inici de l'obra sentíem una mica de vergonya i inseguretat, però amb el pas dels minuts ens vam anar adaptant a les mirades intimidants dels espectadors. En un moment determinat de l'actuació (a l'escena 4, dels jueus malalts), la Rocío, la tieta de la Sandra, va demostrar que havia rebut el missatge gràcies a l'expressió dels actors i actrius i això li va donar ànims a la Sandra.

A l'última escena ho vam donar tot al públic, perquè segons els nostres professors —Joan Sanromà i Elisenda Cartañà— el que més es recorda en una obra de teatre són els primers i els últims minuts.

Quan vam finalitzar la representació, els espectadors no van parar d'aplaudir entusiasmadament, indici que els havia agradat molt, per tant ens vam sentir satisfetes per la feina transcorreguda en aquest quadrimestre.

Seguidament, vam fer un "pica-pica" o aperitiu pels actors, actrius i els tècnics que havien col·laborat en aquest esdeveniment.

El divendres 20 de juny, vam representar novament amb la mateixa energia amb la que vam fer la obra anterior, però el públic eren els alumnes de 1r i 4t de l'institut, i això va influir en la interpretació. Aquest mateix dia, els professors ens van comunicar que teníem l'oportunitat de fer 3 "volus" (és a dir representar l'obra en diversos teatres).

En definitiva, vam gaudir tot aquest temps fent teatre i tenim ganes de tornar-ne a fer l'any que ve!



# Contra la ciutat *photoshopejada*

**Observatori Metropolità de Barcelona**

La ciutat és un espai en disputa i avui tornem a visualitzar-ho clarament. Però no n'hi ha prou dir que Barcelona està esdevenint una forma del desplegament neoliberal dins del capitalisme financer globalitzat. És necessari conèixer la forma com es justifica, les estratègies que impulsa i els mecanismes-actors que s'instal·len per desenvolupar-les.

Una de les estratègies més importants és el pas de model a marca. No és nou que Barcelona aparegui com a "model", referència a estendre, vendre i aprofundir, però des de fa un temps ja es parla sense complexes de marca Barcelona. Com si la ciutat s'hagués esfumat amb les seves complexitats i conflictes darrere d'una abstracció despolititzada; el que realment importa és aprofitar aquesta bona imatge de venta.

La forta incorporació de polítiques inspirades en l'administració d'una imatge introdueix maneres de fer que poc tenen a veure amb la generació de benestar i d'impactes positius en l'heterogeneïtat de situacions d'una majoria de sectors cada vegada més desfavorits. Si l'objectiu és "promocionar" la ciutat, la política pública i la política urbana com a eina de transformació social deixen de ser importants i el protagonisme queda en el màrketing, que tenyeix d'aparent buit ideològic les estratègies de la ciutat. Si el que es cuida és la imatge no sorprèn que els projectes treguin llustre sobre allò brillant i es maquillin per mostrar una ciutat bonica, confortable, sense fissures. En definitiva, una ciutat "photoshopejada".

Les ciutats són espais de producció i de consum i, en aquest sentit, són productes econòmics, però no només són això. També són espais d'organització social,

> L'obsessió per la internacionalització, per atraure allò global en format d'empreses, consumidors, grans esdeveniments o habitants *high class* es tradueix en profunda exclusió.

de conflicte, de vida quotidiana, de cures, de memòria i d'afectivitat. Quan s'anuncia frívolament que es tracta d'un lloc "atractiu, creatiu i innovador", es fan invisibles les històries i les lluites que la van fer i la fan possible, així com el relat de la crisi actual.

En aquest marc, cobra sentit la conformació i influència del lobby Barcelona Global (BG), on s'associen les principals empreses de Barcelona i Catalunya per influir en l'agenda econòmica local. BG és una de les "entitats" encarregades de "protegir" el bon ús de la marca. Pren la forma d'altres lobbies com *Partners from New York, London First, Porvenir Suïsse*, i no accepta estatutàriament fons públics. Per això, ja està el seu *partner* municipal, *Barcelona Growth*, una agència de titularitat público-privada on participen gran part dels associats de Barcelona Global.

L'objectiu de *Barcelona Growth* és fer complir les mesures elaborades en el programa de l'Ajuntament "Barcelona creixement" que, a la pràctica, bàsicament promou la fiscalitat zero per les empreses

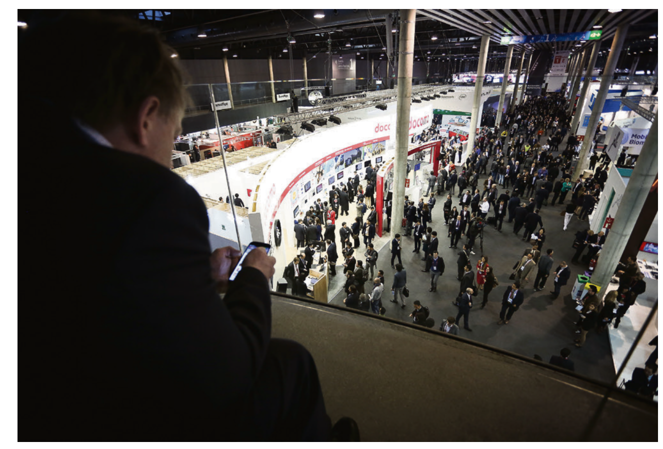
> El programa de l'Ajuntament "Barcelona creixement" promou la fiscalitat zero per les empreses internacionals que s'instal·lin a Barcelona.

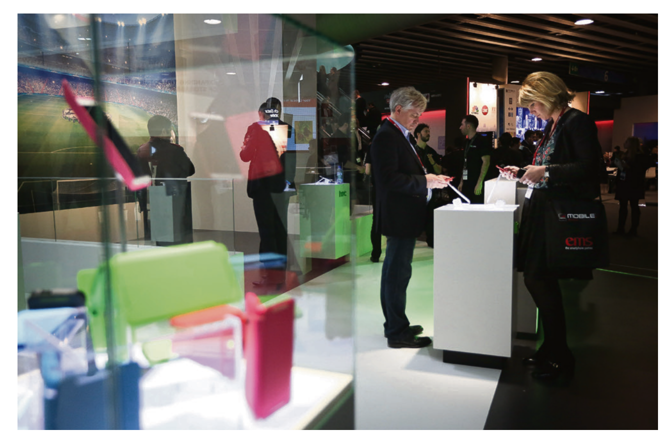
internacionals que s'instal·lin a Barcelona. Hi ha altres organismes que també comparteixen els objectius de promoció des de diversos formats i esferes: Agència de Promoció Econòmica de La Generalitat, Cambra de Comerç, Turisme de Barcelona, Fira de Barcelona, Gremi d›Hotelers. Les seves accions van des de les *Economic Missions* (com, per exemple, els viatges de Mas per Israel i la Índia), les Fires Internacionals i la multiplicació dels esdeveniments, fins a la creació de campanyes com *"Barcelona Inspires"*. En aquest marc guanyen influència els grups d'experts de les escoles de negocis com ESADE i IESE, centres que sovint tenen un discurs anti-finançiació d'allò públic, però que no es neguen a rebre fons i on van estudiar molts dels alts càrrecs de CIU.

La pregunta és: qui guanya i qui perd amb aquest model? L'obsessió per la internacionalització, per atraure allò global en format d'empreses, consumidors grans esdeveniments o habitants high class es tradueix en profunda exclusió. Toca aleshores mostrar aquests discursos com el que són: afavoriment de la posició de les elits metropolitanes en el mercat global en detriment de tota la població, i lluitar contra ells.

*Més informació: stupidcity.net*












Imatges del Mobile World Congress. ALBERT GARCIA

# Marca Sants-Montjuïc

**Autora: Gemma Parera**

El model Marca Barcelona té també la seva expressió als nostres barris, reforçat per l'estratègia de descentralització del turisme als barris, per què aposta el Pla d'Actuació Municipal 2012-2015 de l'Ajuntament de Barcelona i que ha donat lloc als Plans de Turisme de Districte (veure article "El Pla de Turisme de Sants-Montjuïc").

Tal com reconeix el propi Ajuntament, en una Mesura de Govern de desembre de 2013, el model "ha arribat a donar símptomes de fatiga en diversos llocs de la ciutat". Ara que Ciutat Vella ja està pràcticament devastada, li toca, doncs, el torn a altres barris històrics com són Poble Sec o Sants, i també zones determinades de barris com el Clot, Sant Andreu o Poble Nou, on es busquen estratègies d'atracció dels visitants.

De fet, ja fa anys que Sants-Montjuïc ha estat objecte d'importants inversions en equipaments orientats a la Barcelona dels grans eixos comercials i el turisme, com l'estació del TAV, Les Arenes, Montjuïc o la Fira Barcelona, deixant de banda les necessitats i demandes veïnals, com el soterrament de les vies o l'acondicionament de les places properes a l'estació.

### El filó del turisme de negocis

Un dels reclams turístics pels quals aposta l'Ajuntament de Barcelona, davant un model de turisme massificat que va perdent atractiu, són els Congressos i esdeveniments, el turisme de negocis i la Barcelona tecnològica. Els nostres barris ho viuen de ben a prop, situats entre la Fira Barcelona de Montjuïc i la de Gran Via, dos dels recintes firals més grans de la ciutat i d'Europa.

Darrere la imatge de turisme de qualitat o smart city, el que trobem és un model que afavoreix grans inversions i empreses. Moltes d'aquestes fires i convencions, com el Mobile Word Congress o la Barcelona Meeting Point, un saló dedicat a la immobiliària, que es fan anualment a la Fira Barcelona, promouen la inversió de capitals estrangers a la ciutat, a través de la reducció d'impostos i barreres. D'aquests esdeveniments se'n beneficien els sectors turístics de l'hosteleria i la restauració de luxe —amb treballadors en situacions laborals generalment temporals i precàries— a més del sector de l'espectacle i treball sexual, i molt poc les petites i mitjanes empreses de la ciutat i el comerç de proximitat. I és que darrere l'organització d'aquests esdeveniments que pretenen desenvolupar la "Marca Barcelona" al món es troba la plataforma empresarial "Barcelona Global", el lobby que va pactar amb l'Ajuntament l'estratègia "Barcelona Creixement" (veure article "Contra la ciutat photoshopeada").

### Privatització del patrimoni

Un dels punts més explotats pel turisme al Districte és el Castell de Montjuïc que, amb la recent privatització, ha passat de ser un espai patrimoni històric de la ciutat a un negoci enfocat, també, al turisme. Així, des del 3 de març, cal pagar una entrada de 5 € per poder-hi accedir.

La gestió s'ha encarregat a l'empresa Magma Cultura, que cobrarà 1,8 milions d'euros, mentre l'Ajuntament es quedarà els diners de les entrades. Cal recordar que el director i gerent de Magma Cultura són Francesc i Artur Duart, germans de Brauli Duart, president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i que el juny de 2013 també els van adjudicar l'Oficina 1714, amb una subvenció de 930.000€.

### De cara al turisme, d'esquena a les persones

Sants- Montjuïc és un dels districtes on, després de Ciutat Vella i l'Eixample, més han crescut els apartaments turístics en els darrers anys, que arriben a 709 els que tenen llicència. Les llicències estan ara aturades a Hostafrancs i Poble-Sec, juntament amb els altres barris on han tingut un alt creixement, en el marc de la suspensió temporal de noves llicències per a pisos d'ús turístic, que pretén més regular i controlar el sector que no frenar la seva expansió.

A Sants-Montjuïc hi ha, a més, 40 establiments hotelers amb 6.610 places: 19 hotels (la majoria de 4 estrelles), 2 hotels-apartament i 19 pensions. És el Districte amb més establiments després de Ciutat Vella, l'Eixample i Sarrià Sant Gervasi.

Mentre s'expandeix la bombolla hotelera i el negoci marca Barcelona creixen els desnonaments, les demandes als bancs d'aliments, es dispara la pobresa energètica, creix la precarietat laboral, les persones sense sostre i les desigualtats socials. Els barris que conformen el Districte de Sants-Montjuïc es situen per sota de la renta mitjana de Barcelona en un context en què s'empobreixen la majoria dels barris, i augmenta la diferència de rentes, un indicador del creixement de les desigualtats socials a la ciutat. Així, segons les darreres dades publicades per l'Ajuntament, referents a l'any 2012, si la renta mitjana es situa en un valor de 100, el barri de Sants es troba en 85; Badal en 74, La Bordeta i Hostafrancs en 72. Els que queden més a baix són la Marina del Prat Vermell (45,9), la Marina de Port i la Font de la Guatlla, amb 67,4 i 69,7 respectivament. Tot això en un context on la meitat de les llars de la ciutat tenen dificultats per arribar a final de mes, i un 18% es troben en risc de pobresa, segons la darrera Enquesta de Condicions de Vida i Hàbits de la Població.

Sants és també part d'aquesta ciutat marca que vol negar els espais de vida comunitària autogestionada, com evidencia l'intent de desallotjament del CSA Can Vies. Però, com hem viscut aquests dies amb l'efecte Can Vies i el procés de reconstrucció, la ciutat comuna, o el barri comú, es defensa per sobre dels interessos de la marca i construeix alternatives i una xarxa de suports on la comunitat i la cooperació social és més important que els interessos econòmics de grans lobbies empresarials i turístics, i de la Barcelona aparador.

## El Pla de Turisme de Sants-Montjuïc

**Marta Sánchez Natera,**
veïna de Sants i Gestora del Patrimoni
*@nenagamba*

Barcelona, en les últimes dècades, ha vist com el turisme s'incrementava de la mateixa manera que ho feia la crítica i el descontentament dels veïns dels barris involucrats, zones amb una alta activitat turística que no ha fet més que congestionar espais urbans i monuments de la ciutat. En aquest context, i per tal de desenvolupar una alternativa de millora, l'Ajuntament de Barcelona ha proposat, dins el marc del Pla d'Actuació 2012-2015, impulsar nous atractors urbans que generin centralitat a tots els districtes per distribuir el turisme a tota la ciutat.

Paral·lelament, el programa Barcelona Creixement també ha presentat una sèrie de mesures relacionades amb el turisme com a font potencial d'increment econòmic. Les seves línies d'actuació reforcen l'interès per crear i implementar els anomenats Plans Turístics de Districte. Un nou mecanisme de gestió que promet ser la solució per millorar la pròpia activitat turística i de tot el que esdevé al seu voltant.

Ara ja fa un any que el Districte de Sants-Montjuïc participa de forma activa en les fases d'elaboració del projecte. La Direcció de turisme i esdeveniments de l'Ajuntament de Barcelona va contractar a l'empresa Als (Advanced lisure services) pel desenvolupament d'aquest pla. Durant el procés, prop de 20 entitats van aportar punts de vista sobre la projecció del districte cap a l'exterior.

El contingut del Pla de Turisme reflexa la pretensió de donar a conèixer els quatre eixos bàsics: la cultura, el patrimoni, l'esport i el comerç mitjançant diferents mecanismes de difusió, senyalització i itineraris. Una sèrie de mesures i criteris que han permès predissenyar un primer mapa d'elements d'interès turístic a tot el districte. Un document gràfic que, poc sorprenentment, posa més èmfasi als equipaments esportius, eixos comercials, entitats museístiques i monuments ubicats a Plaça Espanya i el Parc de Montjuïc.

Des del febrer de 2014, diferents entitats i associacions estan treballant, conjuntament amb la Consellera de comerç del Districte, en la concreció del Pla de Turisme de Sants-Montjuïc. Cada acció proposada dins d'aquest marc es treballa de forma transversal entre els quatre eixos bàsics. Les entitats que hi participen poden aportar, proposar i esmenar cadascuna de les accions segons els criteris professionals.

El resultat final d'aquest procés quedarà recollit en un document resum que, en paraules de la Consellera de Comerç, "serà un document no vinculant". Dins d'un suposat context participatiu, quina serà la nostra garantia vers aquest projecte? La informació donada en comptagotes i la falta d'equitat en la representació de les entitats són taques negres que provoquen desconfiança de la gestió del Pla, així com de la veritable participació que tenim els veïns dins d'aquest projecte. El ciutadà no ha de conviure amb el turisme, ha de poder formar part de la seva gestió.



# El veïnat de Poble Sec s'uneix contra el Pla Paral·lel

Mentre el districte de Sants-Montjuïc desallotja i enderroca un centre social autogestionat com Can Vies, comencen les obres del que serà el nou eix gastronòmic, turístic i cultural al barri veí, el Poble Sec. Les obres a l'avinguda del Paral·lel ja han començat, però la desconfiança i el rebuig de gran part del veïnat vehiculat a través de la Plataforma Autrem el Pla Paral·lel critica i posa en dubte el model de ciutat de la marca Barcelona.

L'any 2009, amb l'alcaldia en mans del partit socialista, es presentava un pla de reforma urbanística de l'avinguda del Paral·lel sota un conveni signat per l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació El Molino. El pla preveia "netejar" i "modernitzar" el carrer i convertir-lo en un eix turístic, que descongestionaria el centre de Barcelona i les Rambles. Anys més tard, i amb l'arribada a l'Ajuntament de Xavier Trias, el pla Paral·lel torna a emergir i comença a agafar forma.

Del "Broadway barceloní", com se l'havia batejat en els seus inicis, al "Paral·lel de les persones", nom amb el que Trias i Jordi Martí, regidor del districte de Sants-Montjuïc, han iniciat la campanya de cara al veïnat. El projecte, pressupostat en 9,5 milions d'euros preveu com a punts clau la creació de sis places a la zona de Sant Antoni, la resituació del carril bici al centre de l'avinguda i la incorporació d'un nou sistema d'il·luminació.




**Elements polèmics**

Els elements polèmics relacionats amb les reformes urbanístiques, com ara la inexistència de mobiliari urbà en els 4.200 metres quadrats nous d'espai públic, la priorització de l'ocupació de terrasses de bars i restaurants o la despesa del 30% del pressupost en l'enllumenat, se li suma una anàlisi escèptica de les conseqüències que pot tenir una transformació com aquesta en un barri de classe treballadora com ho és el Poble Sec.

I és que abans que comenci la reforma, el Poble Sec ja està notant les conseqüències de la revitalització, no només del Paral·lel, sinó de tot el barri. Aquesta operació d'imatge i de posar de moda el barri està fent que els lloguers de locals i habitatges no disminueixi, i en alguns casos fins i tot pugi. A més, la proliferació de pisos turístics suposa problemes de convivència pel veïnat, que veu com l'ocupació turística i hotelera va creixent dia a dia al barri. Al Poble Sec, segons dades del Departament d'Ocupació i Empresa de la Generalitat de Catalunya, hi ha 345 pisos registrats com a turístics, sense tenir en compte els il·legals. Existeixen també blocs d'edificis sencers que pertanyen a una mateixa empresa immobiliària o propietari i que es destinen només al turisme.

**El veïnat s'uneix en plataforma**

La participació del gruix del teixit veïnal de Poble Sec i Sant Antoni en les jornades per debatre sobre el Pla Paral·lel van donar lloc a la creació de la Plataforma Aturem el Pla Paral·lel. Entre altres, defensen l'aturada del projecte urbanístic i la posada en marxa d'un procés de de participació veïnal, el replantejament de les noves placetes, la reformulació de la inversió econòmica de la il·luminació pressupostada en 2,8 milions d'euros i la necessitat d'un pla d'usos que afavoreixi l'economia social i eviti la massificació. Mentrestant, s'exigeix la moratòria en les llicències d'hotels, pisos turístics i terrasses a les àrees en conflicte. Unes àrees que s'han traçat al MapaSec, un material elaborat per la comissió Repensar Poble Sec de l'Assemblea de barri, que posa de relleu els punts calents i conflictius del barri relacionats amb la pressió turística i la gentrificació.

RACÓ HISTÒRIC

# Sants, territori lliure per especular (2a part)

**Agus Giralt, Barcelona**

La política del *desarrollismo,* impulsada per l'alcalde Porcioles va deixar, arreu de Barcelona, centenars de nyaps i Sants tampoc se'n va escapar. El pla que l'ajuntament va aprovar l'any 1963 afectava el nostre barri de ple amb obres com l'obertura de l'avinguda de Madrid, la plaça Cerdà, la Riera Blanca, la plaça Salvador Anglada (actual plaça de Sants) i els jardins de la plaça del Centre.

Però si una d'aquestes obres va marcar definitivament el barri va ser la construcció del Cinturó. Per entendre aquesta obra cal que tornem molts anys endarrere, quan es va aprovar el pla d'Eixample. El projecte de Cerdà tenia un defecte; no solucionava bé les comunicacions entre els antics pobles. Per aquest motiu, l'any 1901 l'ajuntament va convocar un concurs per al "Plan de Enlaces de Barcelona y Municipios Circunvecinos". L'arquitecte occità, Léon Jaussely, en va ser el guanyador. Jaussely va pensar un sistema de vies de circumval·lació que no es van arribar a realitzar, però que van influir en tots els plans posteriors, com és el cas de la Ronda del Mig.

Aquest projecte de principis del segle XX es va materialitzar als anys setanta. Però les avingudes monumentals de Jaussely es van reconvertir en una autopista metropolitana. Una ferida que des de la Zona Franca cap a Les Corts es va obrir aixecant un mur entre barris i destramant la xarxa urbana.

La ronda es va obrir pas pel mig de Sants sense respectar ni veïnat ni patrimoni. Una de les places que va desaparéixer, la plaça de Víctor Balaguer, era l'espai on hi havia hagut l'antic ajuntament de Sants. A Badal el carrer s'eixamplava passant de 30 a 50 metres d'amplada, afectant 800 habitatges.

Una prova factible de com funcionaven les coses en època de Porcioles la trobareu mirant en un mapa actual la Ronda del Mig. Aquesta segueix un traçat recte per Sants i per Les Corts però quan la Gran Via de Carles III es converteix en la Ronda del General Mitre la via fa un gir absurd. Un gir per esquivar la Clínica Corachan. A Sants la via podia esquarterar un barri però per sobre de la Diagonal aquesta s'havia d'adaptar.

La lluita del veïnat per salvar els habitatges es va concretar amb la creació de l'associació de Veïns de Badal, Brasil i la Bordeta, que aconseguiria salvar el tram entre Pavia i la Carretera de Sants i que als anys noranta seguiria lluitant fins aconseguir la cobertura del Cinturó.

L'any 1983, Maragall concedia la medalla d'or de la ciutat a Porcioles. Una decisió incomprensible si pensem que aquest alcalde va esguerrar Barcelona, però no hem d'oblidar que durant l'etapa Porcioles Maragall ja era alt funcionari de l'ajuntament.



Cel·lebració pel manteniment dels habitatges de Badal,, 1973.

BURXANT ELS BYTES

## Què és una adreça IP?

**Bernat Costa, Sevilla**

Recentment s'ha fet públic que la Policia Nacional ha demanat a un jutjat que identifiqui la adreça IP des d'on unes feministes sevillanes van pujar un vídeo a internet on feien un comunicat humorístic anomenant-se "Celula Armada de Putas Histéricas". El to d'humor es veia a la pancarta on es podia llegir "Machirulos, irse al carajo-ak". A part de l'absurd de la petició policial, cal analitzar que és una adreça IP i en què ens implica.

L'adreça IP són 4 números de 3 dígits ( 192.168.122.231, per exemple) que identifiquen tot ordinador o mòbil connectat a Internet. És la "matrícula" amb què naveguem per internet. Quan entrem en una web el propietari de la web pot saber la nostra adreça IP i molts la guarden. Així, sota mandat policial la Policia la pot obtenir. I que pot fer la policia amb aquesta adreça IP? Doncs molt fàcil: les empreses de telecomunicacions (Movistar, Vodafone...) tenen l'obligació d'identificar tota adreça IP amb una adreça real i el seu titular.

Pot ser que alguns no vegin cap problema amb això, però és una greu violació de la intimitat de les ciutadanes, igual o més perillosa que les càmeres de vigilància al carrer o les identificacions arbitràries de la policia. És el Gran Germà d'Orwell.

FOGONS DE TEMPORADA

## Reivindiquem-nos

**Núria May, Masnou**

Com es pot retre homenatge a la lluita que defensa la informació lliure i la comunicació transparent? Afegint-nos a la reivindicació d'aquell que resta més incomunicat (per dimensió) o bé que ha quedat relegat per les masses que "sense voler" han provocat la seva, quasi, desaparició. I com que la gastronomia és el meu tema i justament fa uns dies que he tingut la sort de trepitjar les terres que han originat aquesta petita cultura gastronòmica de què us vull parlar, ens endinsarem a Formentera, una de les illes que conformen les Pitiüses. Si cerquem enrere, cal saber que la illa no va ser habitada pels nostres avantpassats prehistòrics fins ben entrada l'etapa neolítica, poc mil·lennis abans de l'any 0. Més sorprenent encara és el que diuen respecte a altres mamífers, a la illa només hi habitaven peixos (a les costes), amfibis, rèptils i aus. Els mamífers eren escadussers, per no dir inexistents i per tant els primers habitants basaven la seva alimentació en fonts proteiques que no fossin provinents de mamífers. Començant pels romans, la illa va ser utilitzada per a cultivar cereals (sobretot blat i ordi); de fet, diuen que un dels possibles orígens del seu nom prové del mot frumentari que en llatí volia dir "bladera" o "illa de blat". Són altres els cultius que la caracteritzen però: la figuera, la vinya (avui en fase de recuperació), les oliveres i els garrofers (avui en recessió), les herbes aromàtiques, etc. I mencionar també les ovelles i cabres, que busquen aixopluc del sol sota les branques dels benvolguts arbres citats anteriorment, sobretot sota les impressionants i solitàries figueres. Antigament eren la llet d'aquests animals les que produïen uns excel·lents formatges artesans, tendres i frescos sobretot, i que encara es troben avui (amb llet de cabres i ovelles formenterenques, però elaborats a Eivissa) en molts restaurants de la illa i donant textura i gust al mai perdut flaó. Si no el coneixeu, el podeu trobar al restaurant Terra d'Escudella, on de tant en tant el cuinen. És una de les poques postres, ja coneguda i cuinada en període medieval, que porta herbes fresques entre els seus ingredients; el gust de la menta combinada amb un formatge tendre o fresc de cabra o ovella (avui també de vaca) el caracteritza i el fan únic. Una altre elaboració que mereix aplaudiments és l'amanida pagesa, una germana, o cosina, del pa amb tomàquet, del gaspatxo o del salmorejo, altres elaboracions d'aprofitament del pa sec i verdures d'estiu. Una amanida feta amb bescuit sec, amb que vindria a ser un pa cuinat amb llet i ous que era tradicionalment cuit dues vegades, i que un cop sec es barreja amb tomàquet, pebrot roig i verd, ceba i peix sec. El peix sec és una de les altres especialitats de l'illa, caracteritzada també per les seves salines. Peix i sal que moltes vegades pengen de les branques d'arbres morts, un quadre significatiu del que és la formentera més rural. I abans que parlàvem del flaó medieval, dues elaboracions singulars que rememoren més de 600 anys d'història gastronòmica, la salsa de Nadal, nom que pren avui el menjar blanc medieval cuinat amb ametlles i brou de gallina, i els macarrons de Sant Joan, pasta (normalment cintes o macarrons) cuites amb llet, sucre i canyella, similar al potser avui més conegut arròs amb llet. Dues elaboracions que indiquen que a Formentera hi han passat els anys molt a poc a poc... Que no siguin els vinguts de la Península o els nous arribats d'accent italià, que es carreguin tanta història i riquesa. Si hi aneu, busqueu restaurants i forns on encara us trobareu amb aquestes delícies, i feu com les cabres i ovelles i cerqueu una bona figuera per regalar-vos la millor de les migdiades.

### Frit de pop o de polp

- *Pop de roca*
- *Alls*
- *Pebrot verd i roig*
- *Ceba*
- *Patata*
- *Pebre vermell dolç*
- *Sal i pebre negre*

*Una altra elaboració característica, com ho són també els calamars a la bruta (amb tinta, patates i sobrassada) o els calamars a la pagesa (amb verdures, patata i sobrassada). El pop el podeu comprar bullit i tallar-lo a rodanxes, però si el compreu cru el podeu tallar petit i posar-lo al foc en una paella fonda amb oli i alls sencers. Obriu el foc i que tapat vagi coent a foc lent fins que s'entendreixi amb el seu propi suc. Aneu afegint els altres ingredients; els pebrots tallats a trossos grossos i la ceba a grills, deixeu que segueixi la cocció del conjunt, que agafin color les verdures però sense que quedi un sofregit tipus confitura. Esqueixeu unes patates tallades menudes i afegiu-les a la cassola. Tapeu i espereu que coguin amb el propi vapor i l'aigua del pop i verdures, si us cal hi podeu afegir una mica d'aigua. Salepebreu al gust i afegiu un toc de pebre vermell dolç. És un plat que requereix temps i amor però és un dels més bons que he tastat últimament. No us el perdeu!*

## UN TOC D'HUMOR...




## EL POEMA

Vine Sol del matí i crema la foscor del
feixisme imperant. És un treball en què
molts ajudaren. Desquiciats dins l'ombra
de la mort ens toca viure dins el globus
del passat? La vella barca del solitari
pescador voreja a prop de roques
conegudes. Guanyem l'espai amb veus
cridaneres; els núvols ploren aigua cap a
la Terra. Caminem vers els camins amistosos
on la llibertat és compartida.
Penjades en fil de coure les esperances.
El tedi urbà embolcalla el cos urbà.
L'abundància compartida és Anarquia, diem
als que en el camí ens trobem. Ve el
vent i ens saluda. Visca la terra lliure,
escoltem. Uns treballen, altres passegen.
Els infants en el futur i jo acabat.
Tornem a sentir la vibració negativa.

Salvador Roure.
*Text del Pit-Roig*
(Roure Edicions. Juliol-Agost, 2006)
Poema escollit per David Caño

## MÚSICA

# 20 anys d'alternatives! La festa, el compromís i la música



El grup Def Con Dos actuarà durant la Festa Major Alternativa de Sants 2014. DEF CON DOS.

**David Vázquez,** Membre de la Comissió d'Activitats i Concerts de la FMA

Estiu de 1995, un grup de joves, majoritàriament de La Mandràgora, es troben al Centre Social de Sants del carrer Olzinelles per començar a donar forma a la primera edició de les primeres festes joves de Sants, embrió del que acabaria sent la primera Festa Major Alternativa de Sants. S'acaba amb el monopoli de les orquestres, les havaneres o els bingos de pandereta; s'acaba amb els tallers dirigits pels diferents cossos de seguretat de torn (Guàrdia Urbana, Mossos...), amb les festes infantils dinamitzades pel pallasso Rolland McDonald i amb les activitats subvencionades per La Caixa d'Estalvis de Catalunya. La FMA (Festa Major Alternativa) intenta ocupar un espai fins aquell moment inexistent al barri i que ja comença a estar present a altres viles i ciutats com ara Cornellà o Manresa. Una altra manera de fer és possible i un altre model de festes és a l'abast. Amb l'autogestió com a idea-força i el treball horitzontal com a premissa, la primera festa major alternativa es presenta en societat a la rampa de les Cotxeres de Sants.

Som a 2014 i la suma és inevitable. Enguany celebrarem la 20ª edició de la Festa Major Alternativa i amb orgull podem dir que al barri el panorama ha canviat. En els darrers anys s'han començat a constituir nous models de festa i noves maneres de fer. Van començar els Castellers de Sants, després la jove i incipient Comissió de Vallespir de Baix. Actualment moltes comissions s'han renovat, com en el seu moment relativament recent ho va fer la pròpia Comissió de Carrers. Si entrem en el terreny musical, aquest any ens trobarem fins a 7 espais on la programació de la Festa Major ofereix propostes que, tradicionalment, només tenien entrada a la FMA. Aquest ha estat un dels grans èxits de les alternatives.

Si parlem del cartell de les alternatives d'aquesta vintena edició, podem avançar que estarà caracteritzat, com sempre, pels criteris que l'han fet un espai de referència i trobada des de la seva creació.

Els grups del barri obriran cada una de les nits de concerts: Sants Estació, La Tartana, El Nota i Bolson seran els protagonistes. També ens trobarem amb propostes de diferents indrets del territori i d'estils musicals ben diversos com ara els Va de Bo del País Valencià, els Mondo Loco de Lleida o els Eina de Vilafranca del Penedès. Com a regal d'aniversari, un grup que ens fa especial il·lusió: DEF CON DOS. Una manera original de celebrar 20 anys, amb un grup que ens ha acompanyat també al llarg d'aquests 20 anys en diferents cafetes i festes, i que han estat, sense cap mena de dubte, una de les bandes sonores de generacions diverses. Igual que altres anys ho han fet bandes com Dr. Calypso, La Companyia Elèctrica Dharma o l'intergal·làctic Quimi Portet, el cartell de les alternatives no ha estat renyat amb les propostes de qualitat. La prova ha estat la quantitat d'artistes que s'han apropat al seu escenari i han entès la dinàmica, el funcionament al marge de subvencions i l'espai de contrapoder que representen les FMA.

## CINEMA

# Big Bad Wolves

**Ángel Bravo**

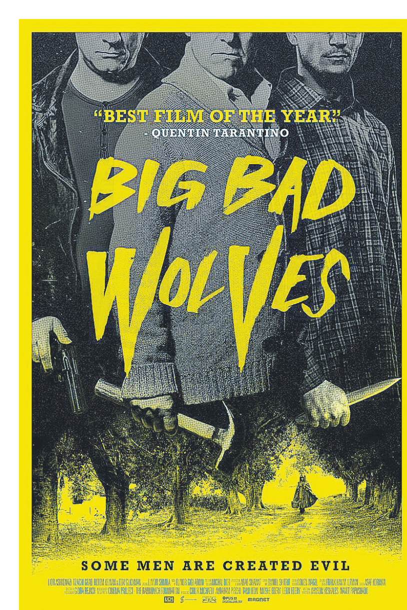
Quentin Tarantino, l'home que ha forjat els claus de la darrera frontera americana del cinema independent contemporani, diu que *Big Bad Wolves* és la pel·lícula de l'any. Tarantino no la dirigeix, no la protagonitza, no la produeix, i ni tan sols és amic dels creadors d'aquest film israelià. Ell és un espectador més dels que l'ha anat a veure, però la seva opinió ha fet que despertés la curiositat d'una multitud de cinèfils sedents de noves propostes.

Guanyadora del premi al millor director i a la millor banda sonora al Festival de Cinema de Sitges, entre d'altres reconeixements, la cinta s'enfoca en la venjança vers la pedofília, a partir d'un temible i maquiavèlic pare que, desesperat per recuperar el cap de la seva filla desapareguda, pretén fer justícia pel seu compte sobre el principal sospitós del crim, un professor de religió que, tot i ser arrestat, és alliberat per la negligència policial del detectiu a qui se li encomana el cas i que esdevé el tercer protagonista de la història.

La història arrenca lenta, però amb una potència visual que es manté amb coherència al llarg de tota la pel·lícula, i poc a poc queda palesa la intenció de concentrar l'horror i els nombrosos girs narratius en un únic i tèrbol escenari, el sòtan de la nova casa del pare de la víctima: "No he estat jo, m'has de creure...", "Ho sento, sóc agnòstic".

Val a dir que no destacaríem un film d'aquestes característiques si no fos perquè la cartellera a l'estiu és un paller sense agulles, però posats a distreure'ns, què millor que una sorpresa d'allò més cinèfila com aquesta, que recupera l'humor negre dels millors germans Coen i desenvolupa amb encert una història claustrofòbica i d'allò més tarantiniana, i, com no podia ser menys, amb un rerefons altament social que, tot i caricaturitzat pel pinzell efectista del gènere, expressa el rebuig unànim a la pedofília i a la violència sobre els més indefensos de la societat.

Títol original: Big Bad Wolves
Any: 2013
Durada: 110 min.
País: Israel
Director: Aharon Keshales, Navot Papushado
Guió: Aharon Keshales, Navot Papushado



# La Rosa de Foc

**Universitat LLiure de Sants**

L'agost de 1909 el periodista hispanouruguaià Antonio Loredo des del diari La Protesta batejà la ciutat de Barcelona amb el nom de La Rosa de Foc. El terme envoltat de romanticisme i d'ardor revolucionària definia clarament el clima de combativitat amb què s'hi vivia. Una Barcelona amb una història plena de revoltes populars causades per la fam i les males condicions de vida. Revoltes que feren a aquelles persones anònimes per un temps lliures.

Aquestes jornades, organitzades per segon any consecutiu, pretenen ser un repàs per la memòria d'aquests sense nom.

**Divendres 11 de juliol, 19:30**

"La vaga de lloguers i el sindicat de la construcció de CNT entre abril i desembre de 1931" per Manel Aisa, llibreter i membre de l'Ateneu Enciclopèdic Popular.

**Dissabte 12 de juliol, 19:30**

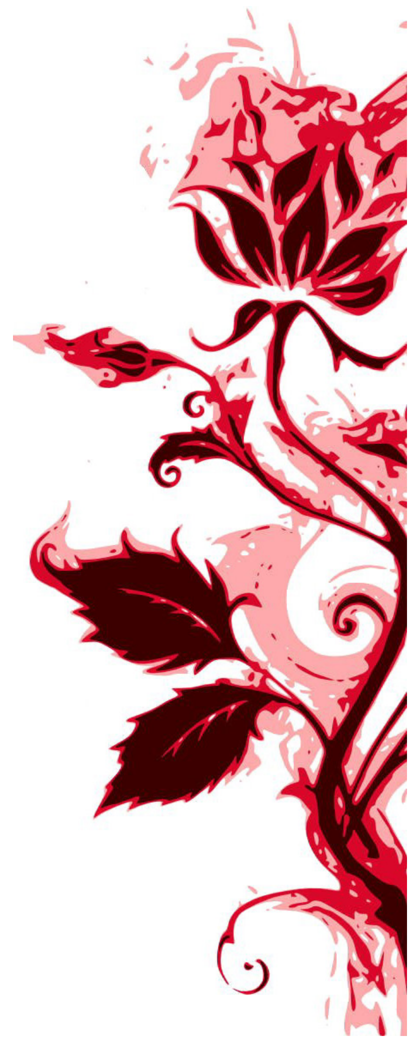
"La Negreta en la Barcelona del rebombori del pa" per Elsa Plaza, il·lustradora, redactora, escriptora i ex-professora d'Història de l'Art a l'UAB.

**Diumenge 13 de juliol, 19:30**

"Persones contra màquines, les revoltes luddites a Catalunya" per Agus Giralt, historiador i autor del llibre "Del somni al silenci. Segona República i Guerra Civil".

*Espai Obert*

*c/ Violant d'Hongria, 71*



# Nits poètiques

**Núria, Sants**

Aquest mes de juliol se celebrarà la 4a edició de Les Nits poètiques de juliol.
Les Nits poètiques de juliol és un projecte de dinamització cultural intercooperatiu entre la Llibreria La Ciutat Invisible (Riego, 35) i el Koitton Club (Rossend Arús, 9), amb l'assessorament i coordinació del poeta David Caño.
Es tracta de quatre sessions de recitals i concerts on la poesia és la protagonista.
L'itinerari és el següent:
A les 20h. recital de poesia al carrer davant de La Ciutat Invisible, a càrrec de grups de poetes i poetesses catalanes que, a través dels seus poemaris, llibres i reculls estan tornant a situar la producció de poesia i la poesia musicada com un dels àmbits amb dinamisme.
A les 22h. concert al Koitton Club. La programació es basa en una selecció de diferents propostes musicals originals on la poesia esdevé un element imprescindible dins del projecte creatiu musical.

Les Nits poètiques és, doncs, un exemple més de com a través de l'autogestió i l'intercooperativisme la cultura és una eina de transformació social que permet i ofereix espais de creació i difusió oberts a veïns i veïnes.

*Per a més informació visiteu:*

*http://koittonclub.blogspot.com.es/*

*laciutatinvisible.coop*

AGENDA

# Juliol 2014

**Dimarts 8 de juliol a les 21.30 h.**
La Temible Orquestra Enana ( son I boleros)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Dijous 10 de juliol a les 22h.**
Jansky ( Nits poètiques de juliol)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Dijous 10 de juliol 19:30**
Art, política i activisme a l'actual revolució democràtica
La ciutat invisible (c/Riego 35)

**Divendres 11 de juliol 21h**
Últim assaig dels Castellers de Sants abans de vacances
Local d'assaig Castellers de Sants (Comtes de Bell-lloc, 86)

**Divendres 11 de juliol a les 23 h.**
El sonido de veldá: Dj Timber+ Dj Malti ( salsa brava, cumbia I boogaloo)
Bo d'ajut: 2€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Dissabte 12 de juliol 18h**
Diada castellera d'estiu
Plaça d'Osca, Sants

**Dissabte 12 de juliol a les 23 h.**
Tribut a Placebo ( djs)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Diumenge 13 de juliol a les 20h.**
Karaoke ( pop, rock, indie, HC)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Dimarts 15 de juliol a les 21.30h**
Nit de Galls ( jam session)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Dijous 17 de juliol a les 22 h.**
Túrnez i Sesè recorda a Desideri Lombarte ( nits poètiques de juliol)
Bo d'ajut: 6 €
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Divendres 18 de juliol a les 21.30 h.**
Marc Cuevas& The Blues Lovers ( blues)
Bo d'ajut: 4€

**Divendres 18 de juliol a les 23.30 h.**
Dj Pubilla ( funk i soul)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Dissabte 19 de juliol a les 21.30h.**
Cheetah Brava ( tropicalisme)
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Del dissabte 19 al diumenge 27 de juliol**
Festa Major popular del Poble-sec
Plç del Sortidor i carrer Hortes

**Dissabte 19 de juliol a les 23.30h.**
New Farguer's Crew djs (pop-rock)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Diumenge 20 de juliol a les 20h.**
Martí Soriano ( cançó d'autor)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Dimarts 22 de juliol a les 21.30 h.**
La Temible Orquestra Enana ( son I boleros)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Dijous 24 de juliol a les 22h.**
Bradien ( Nits poètiques de juliol)
Bo d'ajut: 5 €
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Dissabte 26 de juliol a les 21h.**
Marasma Zibra ( folk i blues)
Bo d'ajut: 3€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Dissabte 26 de juliol a les 23.30h.**
Dj Luis LeNuit ( indie-pop)
Entrada lliure
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Diumenge 27 de juliol a les 20h.**
Jam d'scratch
Bo d'ajut: 2€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Dimarts 29 de juliol a les 21.30 h.**
La Temible Orquestra Enana ( son I boleros)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Dijous 31 de juliol a les 21.30 h.**
Violet Jessop Band ( bluegrass-rock)
Bo d'ajut: 4€
Koitton Club (Rossend Arús, 9)

**Tots els dilluns 18h**
Aprenem Juntes
Ateneu Llibertari (Maria Victòria, 10)

**Dimarts, dimecres i dijous 18-20h**
Secretaria i Acolliment al visitant
Can Batlló (c/Constitució, 19)

**Dilluns, dimarts, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h**
**Tardes : dilluns, dimarts, dimecres i dijous de 17h a 20h; i divendres de 18h a 21h.**
Biblioteca Popular Josep Pons
Can Batlló (c/Constitució, 19)

**De dilluns a dimecres de 17 a 24h**
**Dijous de 17 a 1h**
**Divendres de 17 a 2h**
**Dissabtes de 12 a 2h**
Espai de trobada.
Ateneu La Base
(carrer Hortes 10, Poble Sec)

**Dilluns a divendres de 9 a 15:30 h**
La Igualitària. Menjador comunitari
6 € el menú
Ateneu La Base
(carrer Hortes 10, Poble Sec)

**Dimarts 20:30h**
Nit de llengües. Intercanvi d'idiomes: castellà. català, anglès, francès i alemany
Ateneu La Base
(carrer Hortes 10, Poble Sec)

**Dimecres 17 a 19 h.**
Internet, fotografia, ofimàtica. Nivell bàsic.
Ateneu La Base
(carrer Hortes 10, Poble Sec)

**Dimecres de 20 a 22 h**
La Seca. Cooperativa de consum
Ateneu La Base
(carrer Hortes 10, Poble Sec)

**Dimarts 11h-13h i 18h-19h, divendres 11h-13h i dissabte 11h-13h.**
Hort comunitari
Can Batlló (c/Constitució, 19)

**De dilluns a divendres de 18h a 22h**
Rocòdrom
Can Batlló (c/Constitució, 19)

**Tots els dimarts i dijous (18:30)**
Distribuidora editorial La Malobe'ema
Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria, 10)

**El tercer divendres de cada mes (18-24h)**
Nit de Jocs de taula i rol al Casal
Casal Independentista Jaume Compte (Muntadas, 24)

**Cada dimarts 10h-12.45h i 18h-20.45h**
Espai obert d'assaig lliure a l'auditori
Can Batlló (c/Constitució, 19)

**Cada dimecres i dissabtes 10h-13h**
Tallers d'oficis (metal·lurgia, lampisteria, electricitat, mecànica i fusteria)
Can Batlló (c/Constitució, 19)

**Cada dijous no festiu 18h-21h**
La Cistella Verda: agricultura sana, de proximitat i de temporada
Can Batlló (c/Constitució, 19)

**Segon ds. de cada mes,**
**Dissabte 10 de de maig 11–20h**
Merkadillo Punk
Can Batlló (c/Constitució, 19)

# Una tragèdia inoblidable. Aquí no hi ha papallones, sobreviure a Terezín

**Escrit per Mireia Gómez Ballano, Vinyet Mollón Roca, Laia Sales Prieto.**

**Entrevistes fetes per les alumnes que han participat en l'obra de teatre de l'IES Lluís Vies "Aquí no hi ha papallones. Sobreviure a Terezín"**

**Entrevista a Vinyet Mollón Roca, actriu i estudiant de l'Institut Lluís Vives de Barcelona. Actualment té 13 anys i fa 1r d'ESO. Viu amb la seva família a l'Hospitalet de Llobregat, Catalunya.**

**Com va sorgir la idea de fer l'obra de teatre?**
Doncs tot va començar amb el projecte anomenat "Donar veu a la memòria" on els alumnes, a través del teatre, intenten transmetre les vivències i el patiment que van viure els habitants en diferents èpoques. Totes aquelles persones que es van haver d'enfrontar a situacions molt complicades per tal d'intentar sobreviure. Molt pocs ho van aconseguir.

**Sobre què ha anat aquest curs l'obra?**
Tractava sobre la vida de totes aquelles persones que van haver de suportar moments difícils en el gueto de Terezín.

**Què va passar en aquell gueto?**
Els homes i les dones que hi van viure quasi no menjaven ni s'hidrataven, arribaven a treballar de 80 a 100 hores setmanals. I havien d'aguantar els cops i insults dels soldats de les SS; a més, estaven obligats a fer reverències a l'autoritat uniformada.

**Què n'opines sobre el personatge que has interpretat a la representació de teatre "Aquí no hi ha papallones, sobreviure a Terezín"?**
El paper que em va tocar representar a mi era de jueva, i la veritat és que era un paper que m'agradava bastant, ja que podia expressar els sentiments que sentien totes aquelles persones que van patir la tragèdia del gueto de Terezín.

**Hi havia algun altre personatge que també et crides l'atenció?**
La veritat és que el personatge que em va tocar, segons la meva opinió, era un dels millors, ja que era una persona molt expressiva. Tot i així, crec que fer el paper d'alumne també hauria estat una bona opció, ja que eren nens que vivien en l'actualitat i que expressaven tragèdies passades, i el trobava un paper molt interessant d'interpretar.

**Entrevista a Maria Prieto Fàbregues, mare d'una de les actrius que ha representat aquesta obra de teatre. Té 38 anys i és lingüista a Catalunya Ràdio.**

**Des de fora, què et va semblar la representació? Quina part et va agradar més?**
Em va semblar molt interessant i emotiva i el que més em va agradar va ser la part en què hi intervenia el violí, ja que era una peça molt bonica. També em va agradar molt l'escena dels malalts, el final i la participació de la coral.

**Et vas emocionar en algun moment?**
Quan hi intervenia el violí i a l'última escena, vaig trobar que eren moments molt emotius.

**Què et va semblar la idea del projecte "Donar veu a la memòria"?**
Imprescindible i molt interessant que els nens d'aquesta edat coneguéu les atrocitats de la història.

**Com creus que els nens han portat aquest projecte?**
Molt compromesos i motivats i es notava que ho vivíeu amb intensitat.

**Què creus que ha aportat el projecte als nens que han interpretat l'obra?**
Crec que us ha aportat coneixement d'una realitat que segurament molts desconeixíeu, consciènciació social, compromís amb el grup i heu aconseguit afrontar-vos al públic.




## Tractava sobre la vida de totes aquelles persones que van haver de suportar moments difícils en el gueto de Terezín.

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA CanVies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants.
No ens fem responsables dels articles d'opinió.
Publicació mensual.



En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Amadeus, Àngel Bravo, Bernat Costa, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Cristina Fernández, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Dani Martínez, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dídac Prat, Víctor Cebellán, Biblioteca Social Mateo Morral, Elba Mansilla, Isabel Benítez, Jordi Juan Monreal, Sílvia Alberich, Concha Liaño, Sergi Rugrand, Marga Olalla, Marta Sánchez, Observatori Metropolità de Barcelona, Vinyet Mollón Roca, Mireia Gómez Ballano, Laia Sales Prieto.